

No estem cridats a lluir ni a fer el fatxenda. Diumenge XIV de durant l'any

Dv, 1/07/2016 per Josep Llundell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge XIV de durant l'any. Cicle C.

Barcelona, 3 de juliol de 2016.

Després de XX segles de cristianisme és difícil escoltar amb honradesa les instruccions de Jesús als seus sense envermellar de vergonya.

No es tracta de viure-les al peu de la lletra. Es tracta, simplement, de no actuar contra l'esperit que engloben.

Ens detindrem en dues consignes.

Jesús envia els seus deixebles pels pobles de Galilea com anyells enmig de llops. ¿Qui creu que aquesta ha de ser avui la nostra identitat en una societat travessada del tot per tota mena de conflictes i enfrontaments?

Entre nosaltres no necessitem més llops, sinó anyells.

Cada vegada que des de l'Església s'alimenta l'agressivitat i el ressentiment es fa més difícil el diàleg i estem actuant contra l'esperit de Jesús.

El primer que han de comunicar els seus deixebles a l'entrar en una casa és la Pau: Pau en aquesta casa.

La Pau és el primer senyal del Regne de Déu.

L'altra consigna és més desconcertant: No porteu res pel camí: ni sac, ni sarró, ni alforja, ni sandàlies.

Els seguidors de Jesús viuran com els vagabunds:

- no portaran diners ni provisions
- caminaran descalços
- no portaran ni un sarró com ho fan els filòsofs itinerants.

Tothom podrà veure plasmada en la seva manera de vestir i d'equipar-se la seva passió pels últims, pels que no tenen res.

¿Com es pot traduir avui aquest esperit de Jesús en una societat del benestar?

Tots hem de revisar amb humilitat
-quin nivell de vida mantenim i pretenem
-quins comportaments ens governen
-quina paraula i quin compromís assumim
-quines actituds ens identifiquen amb els últims de la societat.

Quin és el lloc que Déu ha triat i ha fet seu?
Déu ha triat el lloc últim, el més desqualificat i humiliant, el més vergonyós.
El lloc que ningú de nosaltres voldria ni l'hauria triat mai per ell mateix.

A veure:
Com arriba al món Deu?
Com entra en la història dels homes?
Com els pobres que no tenen teulada ni aixopluc.

I de quina mor?
Com un condemnat injustament sense dret a res i menystingut per tothom.

Si aquest no és l'últim lloc, ja em direu qui serà!
Davant d'això, cap de les nostres estúpides pretensions i reclamacions no s'aguanta dreta. I cap d'elles es justifica.
Tenim ben apresada aquesta lliçó?
L'apliquem en el nostre viure diari?

El bon creient, el cristià convençut i operatiu no busca mai que l'admirin ni que l'aplaudeixin.
El bon creient busca servir al més necessitat de servei i ajuda. Però ho fa des de l'anonimat i l'oblit de si mateix.
El bon creient mai no es fa el protagonista, ni el necessari, ni l'imprescindible.

Per què no?
Perquè sap de sobres i ho té prou ben après que no ho és
-ni és el protagonista exclusiu
-ni és el necessari sense el qual res no s'aguanta
-ni és l'imprescindible.

Ho tenim ben après, nosaltres, això?
Estem cridats a col·laborar humilment. No estem cridats a lluir ni a fer el fatxenda.
Ho tenim ben après això, nosaltres?